

LEZBNIK

Ponedeljek, 8. junij 2015

Leto 3 / št. 2

Intelektualna retardacija

Nataša Velikonja

Ljudje ne vedo več ničesar. Ne samo v homoseksualnem kontekstu, povsod obstaja strašljiva, grozovita intelektualna retardacija, obdana z nekakšno programsko antizgodovinskostjo, s katero se vsakič znova skuša uveljaviti nova generacija. Zadnjič je bilo treba aktiviste na okrogli mizi o transpolnem gibanju opomniti, da sta tu že bila prevedena Kate Bornstein in Pat Califia. Da je v Ljubljani že gostoval Del LaGrace Volcano. Za začetek. Naj vendarle upoštevajo že dosežene standarde konceptualizacije, da ne bi vsi skupaj za vedno zaostali v tej zgolj Njihovi zgolj Sedanosti.

Nekoč je zgodba o lezbičnem gibanju bila zgodba o osrediščanju lezbične scene, znanja, prostorov, skratka, skupnosti. Doživela sem vsa ta desetletja lezbičnega gibanja in trdim, da se je razsrediščanje, torej, razsuvanje, začelo, ko je v gibanju prevladala integracionistična linija, ki se je začela s svojim antipolitičnim *mainstreamingom* prilizovati večinski družbi in obenem zanemarjati lezbično.

V *Monoklu*, ki je *nekoč* bil lezbični prostor tako glede zabave kot kreacije znanja, lezbična natakara streže

pijanim, zahtevajočim strejtom. Osemindvajset let po začetku lezbičnega gibanja obstaja zgolj naključnost srečanja. *Kolaž* in *Pritličje* sta ... »friendly«. V tej ujeti družbi, kjer je ideja o vključevalnosti operacionalizirana v zanikanje realnih konfliktov, ni več načina, da bi lahko koga prepričal, da družbene konstelacije ne potekajo prek *dobrih zgledeov*, temveč dominacije in podreditve – da ni manjšina tista, ki mora uprizarjati vključevalnost, ker bo, preprosto povedano, izginila. In izginja. Ne vem, ali so današnje mlade lezbijke sploh sposobne verjeti, da je *Monokel* nekoč bil poln zgolj lezbijk. In da smo se imele prav fino.

Glede kreacije znanja: *Delavnice*, ta popularni način kroženja misli, kjer se ljudje skorajda brez intervencije dušijo v napaberkovanih zdravorumskih idejah, niso primeren medij za dvigovanje znanja. Za homoseksualne ljudi pa so skorajda intelektualni zločin. Koncepti o telesu in seksualnosti ter razumevanje družbene represije niso tako preprosta stvar, da bi jih lahko povzeli zdrav razum, tri brošure proti homofobiji in mavrična zastavica. So pa zdrav razum, tri brošure in mavrična zastavica dovolj za ustvaritev nove homoseksualne

subjektivitete, ozke, plitke, prazne, to je, nezdgovinske, intelektualno retardirane, antiintelektualistične. In tu smo. Medtem tamle nekje, ne prav daleč stran, ležijo knjige. Ali razumete? Ne.

Za konec še poročilo o stanju na cestah: Na začetni dogodek »pride« tedna, tako imenovani »brunch« - imenovanji, kot se za kolonijo in kolonizirance spodobita - je v prvih dveh urah, poleg organizacijske ekipe, prišel natanko en gej in tamle osamljen sedel. Tale »brunch« otvoritvenega dogodka je imel ceno, osem evrov. Kritični, protiasimilacijski uvodnik Nine Dragičević v prejšnjem *Lezbniku* je bil deležen tihega terorja namesto resnega razmisleka o zapisanem. »PR« »pridea« ni poznala Urške Sterle, nagrajene lezbične pisateljice. Se vam to zdi duh skupnosti? (Da.)

A izreči nestrinjanje še *vedno in še vedno in še vedno* pripelje do očitno večnega vojnega stanja – namesto do političnega prostora. Zdi se torej, da imamo tule poleg vseh drobnih zagat še ... elementarni civilizacijski problem.

kolumna: (Anti)politike

Urška Sterle

Prejšnji četrtek sem z divjim navdušenjem premetavala škatle knjig po Lezbični knjižnici in si pri tem nekako izpahnila, pretegnila ali natrgala neko stvar v okolici komolca. Morda sem malce prismojena, zagotovo sem popolnoma nerazgibana, toda sama dejavnost je bila povezana s pakiranjem knjig za Živo knjižnico pred Galerijo Škuc. Za distribucijo znanja je šlo in subjektiviziran političen posameznik v meni je začutil klic dolžnosti.

Potem, ko sem za kulturo takorekoč žrtvovala levo roko, sem se celo noč ubadala z nadvse neposrečnimi mislimi.

Ker je ravno tisti čas leta, ko homoseksualci paradiramo po ulicah, novinarji pa pridno beležijo naše izjave, so me misli zanesle natanko tja, kamor sem se zaradi mirnega spanca bala zaiti, namreč, v sporočilnost našega početja.

Morda največja zagata manjšin so strategije boja za pravice, priznanje, subjektiviteto. To je vselej znova tista nevralglična točka, na kateri se zgostijo križajoče se ali prepletajoče se linije političnega mišljenja. Tiste strategije nežnega prigovar-

janja, da Ivančka ne smemo klofniti čez domine, ker je en navaden peder, se mi zdijo nekako nezadostne. Morda se preveč vznemirjam, toda resnično mi je nerodno prigovarjati odraslemu človeku, naj se vzdrži nerazumnega nasilja nad manjšinami, ker se sicer drugi infantilizirani odrasli z njim ne bodo hoteli družiti v lokalnem peskovniku. Sploh pa je klofanje Ivančka nadvse grdo in se tega ne počne. Tako.

Pošteno priznam, da me ta ljubezen do preprostosti grozovito bega. Sama ideja, da je treba ljudem vse dopovedovati s preprostimi besedami, pa bodo takojci vse razumeli in se temeljno spremenili, pa je nekako naivna, mar ne?

Predstavljajmo si, da bi nacističnemu uradniku v lagerju prigovarjali, da naj ne zaplani svojega bodočega kardiologa. Ali pa mole dovali sosede judovske družine, naj je ne ovadijo, ker so tako fejest ljudje?

Se nam to zdi neumno? Ponižujoče? Brez haska? Nam je vsaj malce neudobno, ko beremo tovrstne grozljivosti? Se nam zdi, da je to učinkovita politična strategija?

V prvem primeru vršilca državne represije nagovarjamo s kapitalsko logiko koristnosti. Živi bomo le, če bomo koristni vsakokratni oblasti. Pa četudi bo ta rasistična, ksenofobna, uničevalska. Če tako vehementno zagotavljamo, da smo povsem enaki, se mar smemo potem čuditi, zakaj so nam v roke potisnili vrv, da obesimo prvi nezaželjeni subjekt, ki ne bo na seznamu družbeno-koristnih? In koliko časa bo trajalo, da bomo, kot manjšina, spet iz mode? Potem pa takojci, hop na vislice z nami. V drugem primeru državljanke nagovarjamo z zmuzljivo moralno držo. Kdo so dobri ljudje? Čigava morala jim narekuje, da so dobri? In spet smo globoko v odnosih gospodstva.

Oprostite mi, toda raje bi ostala v kategoriji vedno drugačnih, ki se jih navkljub temu ne sme klati, zatirati ali jim odrekati pravice, kot pa mirno in zadovoljno prebavljala za isto mizo z gopodarji, od katerih dobre volje je odvisna moja politična drža in humanost. Za to pozicijo, dragi moji politični so-subjekti, pa sem si pripravljena izpahniti tudi hrbet.

Danes in jutri na Paradi ponosa:

8. 6. ob 19.00 (Cafe Kolaž):
Razprava: "Vpliv Parade ponosa na pravni položaj LGBTIQ+ oseb na Balkanu"

9.6. ob 20.00 (Kino Šiška):
Okrogla miza na osrednjo temo Parade 2015 – "Podpiram, torej delujem?"

Kolofon:

Urednikovanje in oblikovanje: Nina Dragičević
Post-pikniški stupor in logistika: Jadry Kokot
lezbnik@ninadragicevic.com

Med 6. in 13. junijem izhaja Lezbnik kot posebna edicija v okviru tedna Parade ponosa.
Lezbnik je letos finančno podprt s strani Open Society Initiative for Europe.